

*beivódik, mint szivacsba a kékség.
Mohás betonjárda a tuják tövében,
a bumerángxnyi tobozok a fenyő alatt,
és ahogy az óriásgyökér próbálkozik.
Talán megölné, ha mozogni tudna.
A hüvelykujj fokozatai a csobogástól
a teljes spektrumú spriccelésig. Az
állatok rejtélyes bizalmatlansága.
Pánik, amikor megtörik a slag. Egyre
elvörösödve búcsúzik a Nap, sziaszia,
egész nap nem láttalak. Febér, így
mindig koszos műanyagszékek, jég-
hideg, olcsó sör. Nem lát már a Nap.
Nem látom már a Napot.*

PETŐCZ ANDRÁS

Az idő visszaforgatása

*valaki újból és újból visszagondol,
valamire, ami megtörtént valaha,
valamire, ami mindennapjai része lett,
és amit nem tud elfelejteni soha már*

*valaki újból és újból bejárja az utakat,
jól ismert otthonok felé jól ismert lépcsőkön
kapaszkodik felfelé, fel, egyre feljebb,
míg el nem jut valami ismeretlenbe*

valami ismeretlenbe, ami már nem az övé

*valaki újból és újból visszagondol,
visszaforgatja az időt, pergeti egyre,
az összes óráját visszatekergeti,
kezdődjön újból az akkori időszámítás*

*akkoriban még ott volt vele, és együtt,
és együtt, minden pillanatban, úgy,
ahogy soha, semmikor, soha, senkivel,
úgy, ahogy csak a múltban, csak a jövőben*

*valaki visszagondol, miközben ismert
utakat jár be, látszólag minden változatlan,
hűvös és távoli szél mozdul körülötte,
és hűvös és távoli, ami volt, ami lesz*

A nappaliban

*valamire vár, aki örökké csak várakozik,
telefonhívásra, üzenetre a közösségi oldalon,
vagy egy gesztusra csupán, talán egy levélre,
vagy hogy megzörren a bejárati ajtóban a kulcs*

*valamire vár, akkor is, amikor dolgozik éppen,
amikor a mindennapi teendőit végzi, vagy
csak figyel egykedvűen, miként is múlik az idő,
vár valamire, fejét lehajtva, csendesesen várakozik*

*minden megváltozna, ha!, mondja magában,
és pontosan tudja, hogy nem változik semmi,
soha nem változik semmi, csak a mozdulatlanság,
csak a mozdulatlanság marad mindörökké*

*ül a nappaliban, valami asztalra könyököl éppen,
minden csendes körülötte, még a bútorok is némák,
hallgatnak még a bútorok is, nem recsegnek a székek,
és a padló is: mindegyre hallgat, konok közömbösséggel*

*minden megváltozna, ha!, ismétli magában,
és tudja, hogy semmi esély nincs a változásra,
majd hogyha leperreg mindaz, ami még idő,
akkor a várakozás is végre véget ér*

